

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 74/05-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť M. Ž., bytom B., a Mgr. M. Ž., bytom B., zastúpených advokátom JUDr. P. S., Advokátska kancelária, P., ktorou namietali porušenie základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 SŽ 166/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Ž. a Mgr. M. Ž. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 21. marca 2005 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 23. marca 2005, označeným ako „*Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd*“ M. Ž., bytom B., a Mgr. M. Ž., bytom B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpení advokátom JUDr. P. S., Advokátska kancelária, P., namietajú porušenie základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 4 SŽ 166/03.

Sťažovatelia požadujú vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie uvedených základných práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ 166/03 zo 14. decembra 2004 s tým, aby bol tento rozsudok zrušený a vec vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia 19. októbra 2003 podali najvyššiemu súdu žalobu o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy v zmysle § 250v Občianskeho súdneho poriadku proti Slovenskej informačnej službe (ďalej len „SIS“). Namietaný nezákonný zásah spočíva v tom, že SIS v správe o bezpečnostnej spoľahlivosti vtedajšieho predsedu Národného bezpečnostného úradu uviedla, že *„M. Ž. je Žid a jeho žena M. je ruská Židovka, rodená M.“*. Rozsudkom najvyššieho súdu zo 14. decembra 2004 bola žaloba zamietnutá. Rozsudok bol doručený právnomu zástupcovi sťažovateľov 24. januára 2005. Najvyšší súd v rozsudku považoval síce SIS za orgán verejnej správy v zmysle § 244 a 250v Občianskeho súdneho poriadku a považoval sa aj za vecne príslušného na prejednanie žaloby sťažovateľov, avšak dospel k záveru, že žaloba sťažovateľov je neprípustná, pretože jednak sťažovatelia nevyčerпали prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, a okrem toho článok v denníku SME, z ktorého sa sťažovatelia o zásahu dozvedeli, nebol priamym zásahom SIS proti sťažovateľom.

Podľa názoru sťažovateľov rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Najvyšší súd totiž zamietnutím žaloby v rozpore so zákonom znemožnil sťažovateľom prístup k právnej ochrane, hoci iné nástroje efektívnej právnej ochrany zákon neposkytuje. Najvyšší súd tým zároveň odoprel poskytnutie ochrany ďalším základným právam sťažovateľov, a to podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 33 ústavy, ako aj práva podľa čl. 9 dohovoru.

Pokiaľ najvyšší súd uviedol, že v informácii uverejnenej v denníku SME nemožno vidieť zásah SIS, resp. úkon ňou priamo vykonaný a zameraný proti sťažovateľom, sťažovatelia uvádzajú, že podľa podanej žaloby zásah do svojich práv zo strany SIS nevideli v tom, že o nich zhromaždené informácie boli zverejnené v médiách, ale v tom, že SIS uviedla náboženskú a etnickú príslušnosť sťažovateľov do príčinnej súvislosti s bezpečnostným rizikom spojeným s osobou vtedajšieho riaditeľa Národného bezpečnostného úradu. SIS ako štátny orgán vyjadrila tým vlastne myšlienku, že židovský pôvod je sám osebe bezpečnostným rizikom, a to ešte aj pre priateľov dotknutej osoby. Takéto tvrdenie nemôže byť vecne odôvodnené a je v rozpore so základnými princípmi demokratickej spoločnosti. Článok v denníku SME bol iba reakciou na porušenie základných práv sťažovateľov zo strany SIS. Uverejnením správy základné práva sťažovateľov porušené neboli. Práve naopak, denník SME sa sťažovateľov uverejnením článku zastal a upozorňoval na problematickosť postupu SIS.

V súvislosti so záverom najvyššieho súdu o tom, že sťažovatelia nevyčerpali pred podaním žaloby prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis (§ 250v Občianskeho súdneho poriadku), a to konkrétne sťažnosť v zmysle § 45 zákona č. 428/2002 o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“), sťažovatelia namietajú, že pojem „*prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis*“ uvedený v § 250v Občianskeho súdneho poriadku musí byť interpretovaný v zmysle judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa čl. 13 dohovoru. Podľa názoru sťažovateľov sťažnosť v zmysle § 45 zákona o ochrane osobných údajov, ktorú vzhľadom na § 33 ods. 3 citovaného zákona mali podať Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre kontrolu Slovenskej informačnej služby (ďalej len „výbor“) nemožno považovať za účinný právny prostriedok nápravy. Výbor, ktorý funguje na základe § 60 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rokovacom poriadku“) nie je spôsobilý účinne ochrániť označené práva sťažovateľov, lebo konanie pred ním neobsahuje žiadne potrebné garancie a ani zloženie tohto orgánu, ktorý je politickým orgánom, a z toho vyplývajúci nedostatok jeho

nezávislosti, ako aj absencia opravných prostriedkov proti jeho rozhodnutiam nedáva záruku účinnosti tohto prostriedku. Z podania takejto sťažnosti nevyplývajú žiadne priame oprávnenia pre sťažovateľov vo vzťahu k prešetrovaniu sťažnosti. Sťažovatelia nemajú právny nárok na to, aby ich sťažnosť bola v prípade, že je odôvodnená, aj kladne vybavená. Nie je možné dosiahnuť ani preskúmanie rozhodnutia o vybavení sťažnosti nezávislým a nestranným súdom.

Okrem toho najvyšší súd si protirečí, keď na jednej strane dospieva k záveru o tom, že žalobe mala predchádzať sťažnosť výboru podľa § 33 ods. 3 a § 45 zákona o ochrane osobných údajov, pričom na druhej strane uvádza, že podľa § 17 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o SIS“) na informačné systémy prevádzkované podľa citovaného zákona sa predpisy o ochrane osobných údajov nevzťahujú. Z tohto druhého tvrdenia vlastne vyplýva, že sťažnosť podľa § 33 ods. 3 a § 45 zákona o ochrane osobných údajov proti spracúvaniu osobných údajov zo strany SIS v danom kontexte nie je prípustná.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ 166/03 zo 14. decembra 2004 vyplýva, že najvyšší súd žalobu sťažovateľov proti SIS zamietol. Najvyšší súd sa síce považoval za vecne príslušný preskúmať podanú žalobu v zmysle § 250v Občianskeho súdneho poriadku, avšak dospel k záveru, že návrh nie je prípustný. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Podľa § 20 zákona o ochrane osobných údajov dotknutá osoba má právo na základe písomnej žiadosti od prevádzkovateľa vyžadovať okrem iného likvidáciu jej osobných údajov, ktoré sú predmetom spracúvania, ak došlo k porušeniu zákona. Dozor nad ochranou osobných údajov vykonáva v zmysle § 33 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov Úrad pre ochranu osobných údajov. Ak však osobné údaje spracúvajú spravodajské zložky, dozor nad ochranou osobných údajov vykonáva podľa § 60 zákona o rokovacom poriadku Národná rada Slovenskej republiky. Keďže sťažovatelia nevyužili možnosť dovolať sa ochrany cez

kompetentný orgán dohľadu a podľa všetkého ani u samotnej SIS, bolo treba návrh považovať za neprípustný a z tohto dôvodu ho zamietnuť.

Napriek zamietnutiu žaloby z dôvodu jej neprípustnosti uvádza najvyšší súd v odôvodnení rozsudku aj ďalšie argumenty, ktoré treba považovať za hodnotenie vo veci samej. V tejto súvislosti dospieva k záveru, že v informácii uverejnenej v denníku SME nemožno vidieť zásah SIS, ktorý by bol ňou priamo vykonaný a zameraný proti sťažovateľom, a to ani za hypotézy, že má pôvod v informačnej správe či informačnom systéme SIS. Nejde teda o akt či konanie SIS. Za nedovolený zásah možno považovať len konanie, ktoré je v rozpore so zákonom. Ustanovenie § 8 zákona o ochrane osobných údajov zakazuje spracúvať osobné údaje, ktoré odhaľujú, inter alia, etnický pôvod alebo náboženskú vieru. Výnimky zo zákazov uvedených v citovanom ustanovení upravuje § 9 zákona o ochrane osobných údajov. Podľa § 17 ods. 5 zákona o SIS na informačné systémy SIS sa zákon o ochrane utajovaných skutočností (správne zrejme má byť zákon o ochrane osobných údajov) nevzťahuje. Za zásah do osobnostného práva chráneného aj § 11 Občianskeho zákonníka však nemožno považovať skutočnosť, že sa s údajmi, ktoré sú konformné so zákonom, zoznamujú osoby, ktoré k nim majú služobný prístup. Porušením služobného tajomstva ani nedovoleným zásahom nie je, ak takéto informácie boli odovzdané osobe podľa zákona oprávnenej.

Z uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 10/04-12 z 21. januára 2004 vyplýva, že ústavný súd odmietol ako neprípustnú sťažnosť sťažovateľov z 29. decembra 2003, ktorou namietali porušenie základných práv vyplývajúcich z čl. 19 ods. 2, čl. 24 ods. 1 a čl. 33 ústavy, ako aj práv vyplývajúcich z čl. 8 ods. 1 a čl. 9 dohovoru postupom SIS v súvislosti s rovnakými skutkovými okolnosťami, aké sú predmetom súčasnej sťažnosti. Podľa názoru ústavného súdu sťažovatelia nevyčerпали možnosti nápravy vyplývajúce z § 33, ako aj z § 45 až 47 zákona o ochrane osobných údajov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv lebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04).

Podľa § 250v ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný (...).

Podľa § 2 ods. 2 písm. a) a c) zákona o ochrane osobných údajov ak osobné údaje spracúva orgán štátnej správy alebo iný štátny orgán a ich spracúvanie je nevyhnutné na zabezpečenie dôležitého záujmu štátu, pričom túto nevyhnutnosť výslovne ustanovuje osobitný zákon v oblasti vnútorného poriadku a bezpečnosti (...) a ochrany utajovaných skutočností, ustanovenia § 5 ods. 4, § 6 ods. 3 a 4, § 7 ods. 1, 6, 11 až 13, § 10 ods. 1 a 8, § 11 až 14, § 15 ods. 4 a 5, § 16, § 18 ods. 1 a 2, § 20 ods. 1, § 23 ods. 1 až 7, § 25 až 28 a § 32 tohto zákona sa nepoužijú. Podľa poznámky pod čiarou sa osobitným zákonom rozumie aj zákon o SIS (§ 1 a 2).

Podľa § 33 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov zriaďuje sa Úrad na ochranu osobných údajov (ďalej len „úrad“), ktorý je orgánom štátnej správy s celoslovenskou pôsobnosťou so sídlom v Bratislave.

Podľa § 33 ods. 2 zákona o ochrane osobných údajov úrad ako štátny orgán vykonáva dozor nad ochranou osobných údajov nezávisle a podieľa sa na ochrane základných práv a slobôd fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov.

Podľa § 33 ods. 3 zákona o ochrane osobných údajov ak osobné údaje spracúvajú spravodajské služby, dozor nad ochranou osobných údajov podľa odseku 2 vykonáva Národná rada Slovenskej republiky podľa osobitného zákona, teda v zmysle § 60 zákona o rokovacom poriadku.

Podľa § 45 ods. 1, 2 a 3 zákona o ochrane osobných údajov právnické osoby a fyzické osoby môžu podať písomne sťažnosť, ktorá sa týka podozrenia z porušenia osobných údajov. Úrad prešetrí a vybaví sťažnosť v lehote 60 dní odo dňa prijatia, pričom lehotu možno v odôvodnených prípadoch primerane predĺžiť. Na prijímanie a vybavovanie sťažností sa primerane vzťahuje osobitný právny predpis, ktorým je zákon č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach.

Podľa § 46 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane osobných údajov úrad pri podozrení z porušenia povinnosti uloženej týmto zákonom vyzve prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa na okamžité blokovanie osobných údajov alebo na dočasné skončenie jej činnosti, ktorá by mohla plnenie takejto povinnosti ohroziť.

Podľa § 46 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane osobných údajov úrad pri zistení porušenia povinnosti ustanovenej týmto zákonom vydá opatrenie, ktorým uloží prevádzkovateľovi alebo sprostredkovateľovi skončenie tej činnosti, ktorou bola porušená povinnosť, vykonanie potrebných opatrení na odstránenie nedostatkov alebo zabezpečenie práv a právom chránených záujmov dotknutých osôb v určenej lehote.

Podľa § 46 ods. 2 zákona o ochrane osobných údajov prevádzkovateľ a sprostredkovateľ bezodkladne vyhovejú požiadavkám úradu podľa odseku 1 a v určenej lehote informujú o ich splnení úrad.

Podľa § 47 zákona o ochrane osobných údajov ustanoveniami § 45 a § 46 nie je dotknuté právo na súdnu ochranu v zmysle § 247 a nasl. druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o SIS táto v rozsahu svojej pôsobnosti získava, sústreďuje a vyhodnocuje informácie o skutočnostiach uvedených v tomto ustanovení pod písm. a) až f).

Podľa § 17 ods. 5 zákona o SIS na informačné systémy podľa tohto zákona sa nevzťahujú ustanovenia osobitných predpisov o ochrane osobných údajov v informačných systémoch.

Podľa § 60 ods. 1 zákona o rokovacom poriadku Národná rada Slovenskej republiky si zriaďuje z poslancov osobitné kontrolné výbory na kontrolu činnosti Národného bezpečnostného úradu a služieb vykonávaných podľa osobitných predpisov. Práva a povinnosti osobitných kontrolných výborov a ich členov upravujú osobitné predpisy. Podľa poznámok pod čiarou za služby vykonávané podľa osobitných predpisov sa považuje aj činnosť SIS podľa zákona o SIS.

Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť považovať za zjavne neopodstatnenú.

Najvyšší súd zamietol žalobu sťažovateľov bez jej meritórneho preskúmania, keď dospel k záveru o jej neprípustnosti. Túto neprípustnosť oprel o ustanovenie § 250v ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, keďže bol toho názoru, že sťažovatelia nevyčerpali pred podaním žaloby prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Za takéto prostriedky považoval najvyšší súd jednak žiadosť podľa § 20 ods. 1 písm. f) zákona o ochrane osobných údajov, ktorou by sťažovatelia požadovali od SIS likvidáciu ich

osobných údajov pre porušenie zákona a tiež sťažnosť podľa § 45 ods. 1 podanú vzhľadom na § 33 ods. 3 zákona o ochrane osobných údajov výboru. To znamená, že najvyšší súd žalobu nezamietol pre nedostatok právomoci, ale ani pre jej neodôvodnenosť z meritórneho pohľadu, ale iba preto, že žalobu v danom štádiu považoval za predčasnú.

Sťažovatelia jednak namietali, že podanie sťažnosti podľa § 45 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov nie je účinným prostriedkom nápravy a okrem toho boli toho názoru, že argumentácia najvyššieho súdu je arbitrárna, keďže najvyšší súd zároveň s poukazom na § 17 ods. 5 zákona o SIS aplikáciu zákona o ochrane osobných údajov vylučuje.

Ústavný súd je tej mienky, že podstatná časť argumentácie najvyššieho súdu je správna, lebo výklad zákona zo strany najvyššieho súdu je úplný, presvedčivý, a preto aj legitímny.

Z výslovného ustanovenia § 33 ods. 3 v spojení s § 45 zákona o ochrane osobných údajov vyplýva, že ak osobné údaje spracúvajú spravodajské služby, dozor nad ich ochranou vykonáva Národná rada Slovenskej republiky podľa § 60 zákona o rokovacom poriadku. Preto je nepochybné, že sťažovatelia sa pred podaním žaloby mali v zmysle § 250v ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku obrátiť najprv so sťažnosťou na výbor. Len po tom, ak by tento orgán ich sťažnosti nevyhoveli, by boli splnené podmienky na podanie žaloby v zmysle § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku všeobecnému súdu.

V súvislosti s námietkou sťažovateľov o neúčinnosti sťažnosti podanej výboru treba uviesť, že podľa názoru ústavného súdu táto námietka nie je opodstatnená.

Z citovaných ustanovení § 33 ods. 2 a 3 zákona o ochrane osobných údajov sa dá celkom nepochybné vyvodit', že práva a povinnosti výboru v prípadoch týkajúcich sa osobných údajov spracúvaných zo strany SIS sú totožné s právami a povinnosťami úradu. Výbor má preto v týchto prípadoch všetky práva a povinnosti úradu, keďže citované ustanovenia sú v pomere špeciality ku všeobecným ustanoveniam týkajúcim sa činnosti

výboru. Z ustanovenia § 46 zákona o ochrane osobných údajov, podľa ktorého je výbor povinný v prípade sťažnosti postupovať, vyplýva, že výbor môže v prípade podozrenia z porušenia povinnosti uloženej zákonom o ochrane osobných údajov vyzvať SIS na okamžité blokovanie osobných údajov alebo na dočasné skončenie tej činnosti, ktorá by mohla plnenie takejto povinnosti ohroziť, a pri zistení porušenia povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane osobných údajov je povinný vydať opatrenie, ktorým uloží SIS skončenie tej činnosti, ktorou bola povinnosť porušená, vykonanie potrebných opatrení na odstránenie nedostatkov alebo zabezpečenie práv a právom chránených záujmov dotknutých osôb v určenej lehote, pričom SIS je povinná požiadavkám výboru bezodkladne vyhovieť a v určenej lehote informovať výbor o ich splnení.

Ďalej je podľa názoru ústavného súdu podstatné, že po rozhodnutí tohto orgánu je prípustná žaloba súdu podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku, o účinnosti ktorej nepochybujú ani sťažovatelia. Podľa súčasnej úpravy správneho súdnictva má toto plnú jurisdikciu, teda právo skúmať tak skutkové, ako aj právne otázky. Pritom žaloba aj po vyčerpaní prostriedku nápravy podľa § 250v ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku bude smerovať proti SIS, lebo to tak nepochybne vyplýva z citovaného ustanovenia, ktoré poskytuje ochranu voči nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím.

Nemožno súhlasiť ani s tou námietkou sťažovateľov, podľa ktorej vzhľadom na ustanovenie § 17 ods. 5 zákona o SIS na informačné systémy podľa tohto zákona sa nevzťahujú ustanovenia osobitných predpisov o ochrane osobných údajov v informačných systémoch. Podľa názoru ústavného súdu citované ustanovenie sa nevzťahuje na ochranu práv dotknutých osôb, ktorých sa tieto evidované informácie týkajú.

Naproti tomu nemožno považovať za správny ten záver najvyššieho súdu, podľa ktorého sťažovatelia mohli postupom podľa § 20 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov požiadať priamo SIS o likvidáciu údajov týkajúcich sa ich osôb, pretože z ustanovenia § 2 ods. 2 zákona o ochrane osobných údajov vyplýva, že ustanovenie § 20 ods. 1 citovaného zákona nemožno v prípade SIS použiť.

Na zásadnej správnosti záveru najvyššieho súdu o neprípustnosti žaloby nemení nič ani tá skutočnosť, že sa najvyšší súd v rozpore s tým, že žalobu meritórne neskúmal, predsa zaoberá aj niektorými otázkami týkajúcimi sa veci samej.

Treba tiež uviesť, že aj ústavný súd v uznesení č. k. I. ÚS 10/04-12 z 21. januára 2004 dospel k záveru o predčasnosti sťažnosti, ktorú sťažovatelia podali ústavnému súdu, lebo nevyčerпали možnosti nápravy vyplývajúce zo zákona o ochrane osobných údajov.

Napokon ústavný súd považuje za potrebné na adresu sťažovateľov uviesť, že im nič nebráni podať sťažnosť výboru a pokiaľ tento ich sťažnosti nevyhoví, podať žalobu všeobecnému súdu. V takomto prípade už nebude možné považovať žalobu za neprípustnú a všeobecný súd bude musieť o nej meritórne rozhodnúť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2005